

Arrest

nr. 234 958 van 8 april 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 november 2019 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 3 januari 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 20 november 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. Op 16 april 2015 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.3. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 162 725 van 25 februari 2016.

1.4. Verzoeker diende op 24 december 2018 een nieuwe aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. Op 13 november 2019 werd een beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(...)

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie, na de indiening van een bijlage 19ter op 24.12.2018 in functie van zijn Belgische echtgenote A. J., K. (RR: ...). Overeenkomstig de gegevens in het rijksregister woont betrokkene niet samen met zijn echtgenote.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd hij op 01.07.2019 verzocht zijn individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of hij eventueel het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Immers, overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de zelfde wet dient rekening gehouden worden met de humanitaire situatie van betrokkene. Deze brief werd aan betrokkene betekend op 05.07.2019. Daarop werden via betrokkenes raadsman per aangetekend schrijven volgende documenten voorgelegd:

- Werkpostfiche, contracten uitzendarbeid via Adecco en loonbrieven, verzoek om gezondheidstoezicht over de werknemers dd. 05.01.2018.*
- Whatsappbericht van een zekere G. Van wie en voor wie dit bericht bestemd is, is niet duidelijk. Voor zover dit bericht wel degelijk voor betrokkene bestemd was en gaat over het bedrijf (T. S NV) waarbij hij via Adecco is/was tewerkgesteld, dient opgemerkt te worden dat dit enkel aantoonde dat betrokkene in het bedrijf werkt/heeft gewerkt. Wat er verder uit zou moeten blijken is niet duidelijk.*
- Attest dd. 05.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van het OCMW*
- Verklaringen op eer van kennissen dat zij betrokkene ondersteunen in zijn levensonderhoud op een nietstructurele manier.*
- AI met geldigheid tot 23.05.2018*
- Brief advocaat dd. 02.08.2019 waarin betrokkenes raadsman stelt dat betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden uit art. 42quater §4 van de vreemdelingenwet. Echter wordt er enkel aangetoond dat hij in staat is een loon te verwerven, hij wanneer nodig financieel en materieel ondersteund wordt en niet ten laste valt van het OCMW. Echter, over de loutere gezinshereniging zelf wordt niet gerept. Het einde van de relatie wordt nergens ontkend. Ook is er nergens sprake van minderjarige kinderen van betrokkene.*

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Betrokkene is met mevr. A. J., K. (RR: ...) in het huwelijksbootje gestapt op 21.07.2011. Betrokkene is volgens het Rijksregister slechts kortstondig met mevrouw gezamenlijk gevestigd geweest, echter geheel in illegaal verblijf of in verblijf waar een einde aan diende gesteld te worden. Hiermee kan geen rekening worden gehouden, er kunnen immers geen rechten geput worden uit illegaal verblijf of aan verblijfsaanvragen die allen niet tot een positief resultaat hebben kunnen leiden of uit verblijfsrecht dat werd beëindigd. Er werd op 01.07.2019 een socio-economisch onderzoek ingesteld waarin duidelijk werd gesteld dat het onderzoek werd opgestart omdat er geen gezamenlijke vestiging met referentiepersoon is en zodoende het verblijfsrecht op basis van de gezinshereniging zal worden

nagegaan. Het einde van de relatie met de Belgische referentiepersoon wordt nergens door betrokkene of zijn raadsman betwist. Ook blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat betrokkene klaarblijkelijk aan het interimkantoor heeft doorgegeven uit de echt gescheiden te zijn. Er is geen gezinscel meer, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. Louter dit element rechtvaardigt de beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”). De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn gelet de feitelijke scheiding, betrokkene betwist het einde van de relatie niet.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen zijn ook de uitzonderingsvoorwaarden zoals voorzien in art. 42 quater, §4, 2° en 3° niet van toepassing.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, is eveneens niets terug te vinden in het dossier. Betrokkene legde hieromtrent zelf ook niets voor. Daarom is het redelijk te stellen dat er geen sprake is van een schrijnende situatie en dat art. 42 quater, §4, 4° dan ook niet van toepassing is op deze situatie.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn, hetgeen zonder meer een positief element is. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 24.12.2018, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene verblijft sinds 2013 in België en dit voor het merendeel van de navolgende jaren in illegaliteit. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat er rechten zouden kunnen geput worden uit illegaal verblijf. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat uit de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging die tot het huidige verblijfsrecht heeft geleid, enige sociale of culturele integratie zou moeten blijken dat het nemen van deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt hieromtrent in elk geval geen documenten voor. Wel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene een

sociaal netwerk / kennissenkring heeft opgebouwd in België, gelet hij wanneer nodig (im)materieel ondersteund zou worden volgens de aan het dossier toegevoegde verklaringen op eer. Het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer kunnen niet worden uitgesloten, dus inhoudelijk kunnen deze verklaringen niet mee in overweging worden genomen. Echter blijkt er wel uit dat betrokkene wel degelijk mensen in het Rijk heeft leren kennen, net zoals dit blijkt uit het Whatsapp-bericht, voor zover dit bericht aan hem werd verstuurd. Echter, het hebben van kennissen kan het nemen van deze beslissing niet in de weg staan. Betrokkene kan indien gewenst met hen contacten onderhouden via de huidige moderne communicatiemogelijkheden. Betrokkene toont niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Het is dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Hij is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en heeft er – zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in het voordeel van betrokkene dus gerekend zou moeten worden – 35 jaar verbleven, tegenover slechts 6 jaar in België.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel: schending van de formele en materiele motivering, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van art. 42quater Vw.

Artikel 42quater, §1, 4° Vw. bepaalt het volgende:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

(...)

§4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest."

Aangezien verzoeker zijn verblijfsrecht geniet op grond van een huwelijk schendt verwerende partij haar formele motiveringsverplichting wanneer zij enkel verwijst naar het tweede deel van de tekst van artikel 42quater, §1, 4° Vw. hetwelk de gevallen betreft waarin van een huwelijk geen sprake is. Verwerende partij geeft immers als reden van de beslissing het volgende op:

" Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden wegens gebrek aan gezamenlijke vestiging met de referentiepersoon op basis van wie betrokkene het verblijfsrecht heeft bekomen".

De tekst van de bepalingen van artikel 42quater, §1, 4° en §4,1° maakt nochtans een onderscheid tussen verschillende situaties, nl., naargelang het geval, de ontbinding/de beëindiging/het ophouden van

- Het huwelijk,
- Het geregistreerd partnerschap dan wel de wettelijke samenwoning of
- De gezamenlijke vestiging

Ieder van deze situaties wordt onderscheiden door een komma dan wel het woord 'of' in de tekst van de relevante bepalingen zodat niet kan besloten worden dat betrokkene dient te voldoen aan zowel een minimumduur van het huwelijk ten bedrage van drie jaar waarvan één jaar in het Rijk en tegelijkertijd eenzelfde tijdsvoorwaarde dient te vervullen voor wat betreft de gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote. Met andere woorden voegt verwerende partij een voorwaarde toe dan wel wordt één dezer voorwaarden door haar aangewend als een overkoepelende voorwaarde, wat geen juiste toepassing is van de betreffende wetsartikelen.

In die zin verwijst verzoeker naar volgende rechtspraak:

- Arrest van dd. 14.03.2017, nr. 183.856 waarin werd gesteld dat het woordje 'of' er op wijst dat het niet de wil kan zijn geweest van de wetgever om de verschillende hypothesen op basis waarvan in een uitzondering kan worden voorzien gecumuleerd zouden worden, (zie RvV 14 maart 2017, nr. 183.856)

- Arrest dd. 22.10.2018, gekend onder nr. 211.326

Het standpunt van de verwerende partij druist in tegen de wet. Artikel 42quater, § 4, 1° van de Vreemdelingenwet is duidelijk, waar hierin wordt voorzien dat een toepassing van § 1, eerste lid, 4° van deze bepaling niet langer mogelijk is indien de wettelijke samenwoning drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in België. (RvV 22 oktober 2018, nr. 211.326)

- Arrest dd. 16.06.2016, gekend onder nr. 169.961

De bewoordingen van artikel 42quater, § 4, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet laten niet toe te stellen dat ze slechts van toepassing is wanneer zowel het huwelijk als de gezamenlijke vestiging minstens drie jaar hebben geduurd, met andere woorden : nergens blijkt dat het niet zou volstaan dat het huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk, om gebruik te kunnen maken van de uitzonderingsbepaling. In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend. (RvV, 16 juni 2016, nr. 169.961)

In de betrokken bepaling is duidelijk sprake van "het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging" en het gebruik van het woord "of" zonder meer wijst op het feit dat het gaat om drie naast elkaar bestaande en op zichzelf staande hypothesen, die overigens elk op zich gelieerd zijn aan de drie hypothesen die het verblijfsrecht hadden geopend : de eerste paragraaf van artikel 42quater voorziet de onderscheiden gevallen tot beëindiging van het recht op verblijf: (i) wanneer het huwelijk wordt ontbonden of nietig verklaard, (ii) wanneer het geregistreerd partnerschap wordt beëindigd of (iii) wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is. Deze drie beëindigingsgronden stemmen overeen met de hypothesen die het verblijfsrecht initieel hadden geopend, met name (i) het huwelijk of het daarmee gelijkgestelde geregistreerde partnerschap, (ii) het geregistreerde partnerschap en (iii) bloedverwanten in opgaande en neergaande lijn die zich bij hun familielid komen vestigen.

De mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen wegens feitelijke scheiding is uitsluitend toepasbaar op bloedverwanten in opgaande of neergaande lijn.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoonst daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407).

In casu moet dus worden vastgesteld dat, gelet op het eventueel intrekken van het verblijfsrecht van verzoeker op grond van zijn huwelijk, moest worden nagegaan of dat huwelijk ten minste drie jaar heeft geduurd waarvan tenminste één jaar op het grondgebied van het Rijk, zonder meer.

Verwerende partij dient in de door haar getroffen beslissing zeer duidelijk te motiveren op welke wettelijke grond zij zich beroept om bepaalde feitelijkheden te beoordelen. Hierbij dient zij ook de betreffende feitelijkheden nauwkeurig en vooral op een correcte wijze aan te reiken en uiteen te zetten.

Verzoeker was op het ogenblik van de bestreden beslissing al langer dan negen jaar gehuwd waarvan ook minstens één jaar in België. Verzoeker werd namelijk voor de eerste keer ingeschreven op het adres van de referentiepersoon op 12.11.2013. Tot op heden is verzoeker nog steeds gehuwd met de referentiepersoon. Het huwelijk is tot op heden noch ontbonden noch nietig verklaard. Verwerende partij legt deze gegevens zonder meer naast zich neer. Er is in casu nog steeds een minimum aan relatie voorhanden, (stukken 2 en 3)

Door op deze manier de verstrekkende maatregel die ten aanzien van verzoeker werd getroffen, te motiveren gaat verwerende partij niet alleen bijzonder onzorgvuldig te werk, tevens schendt zij haar formele en materiële motiveringsplicht en anderzijds voegt zij een voorwaarde toe aan de wet waaraan verzoeker dient te voldoen om van de uitzonderingsgrond te kunnen genieten.

Verwerende partij heeft ten onrechte geoordeeld dat verzoeker zich niet in één van de uitzonderingssituaties zou bevinden zoals bepaald in artikel 42quater, §4,1°. Een schending van artikel 42quater, §4,1° van de Vreemdelingenwet is aangetoond.

Verwerende partij is bijgevolg overgegaan tot beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker op basis van artikel 42quater, §1, 4° van de vreemdelingenwet zonder evenwel een juiste toepassing te maken van de uitzonderingsregel van artikel 42quater, §4,1° van de vreemdelingenwet terwijl zij nochtans over alle noodzakelijke gegevens beschikte teneinde zich ervan te vergewissen of verzoeker voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarde.

Voor de louter interpretatieve waarde, wenst verzoeker tevens te verwijzen naar de volgende rechtspraak:

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak immers geoordeeld dat "het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is hij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben" (HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, n.n.g., punt 37; HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta, Jur. 1985, 567, punten 20-22 en HvJ 8 november 2012, C-40/11, lida, n.n.g., punt 58)

In de zaak Ogieriakhi betrof het een Nigeriaanse man die was gehuwd te Ierland met een Franse vrouw. Het Hof van Justitie oordeelde het volgende: "Bijgevolg is het feit dat de echtgenoten in de periode van 11 oktober 1999 tot en met 11 oktober 2004 niet alleen hun samenleving hebben beëindigd, maar bovendien met andere partners hebben samengewoond, niet van belang voor de verwerving door Ogieriakhi van een duurzaam verblijfsrecht uit hoofde van artikel 16, lid 2, van richtlijn 2004/38. Aangezien de echtgenoten gedurende voornoemde periode gehuwd zijn gebleven tot januari 2009 in de lidstaat waar Georges haar recht van vrij verkeer uitoefende, kan immers niet worden gesteld dat Ogieriakhi zijn hoedanigheid van echtgenoot van een burger van de Unie die laatstgenoemde begeleidt of zich bij haar voegt, heeft verloren en voldoet hij dus aan de voorwaarden van artikel 7, lid 2, van die richtlijn." (HvJ 10 juli 2014, C-244/13, Ogieriakhi, n.n.g., punt 38-39)

In de zaak Diatta stelt verzoekster in het hoofdgeding voor het Hof van Justitie bovendien het volgende: "Zolang het huwelijk bestaat, is een verzoening van de echtelieden theoretisch altijd mogelijk; dit is niet meer het geval wanneer de echtgenoot geen verblijfsvergunning krijgt en dus gedwongen is het land te verlaten. Zolang het huwelijk niet door een in kracht van gewijsde gegaan rechterlijk vonnis is ontbonden, hebben bestuursinstanties niet het recht zich een oordeel te vormen over de eventualiteit van een verzoening van de echtelieden of vast te stellen dat de breuk definitief is; anders zou de bestuursinstantie vooruitlopen op de beslissing van de rechter."/ HvJ 13 februari 1985, C-267/83, Diatta, Jur. 1985, p.577) In deze zaak dient opgemerkt te worden dat mevrouw Diatta een Senegalese onderdaan was en haar echtgenoot een Fransman. Het Hof van Justitie oordeelde in het voordeel van mevrouw Diatta.

*Uit voorgaande kan derhalve eens te meer afgeleid worden dat de hypotheses opgenomen in het artikel 42quater, §4, 1° geen cumulatieve voorwaarden betreffen.
Het eerste middel is gegrond.”*

2.1.2. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt:

“§ 1 In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

§ 4 Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

[...]”

2.1.3. Om haar betoog te onderbouwen verwijst de verzoekende partij onder meer naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie betreffende de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij als derdelander gezinshereniging heeft bekomen als echtgenoot van een Belgische onderdaan. De Belgische onderdaan heeft geen gebruik gemaakt van het recht op vrij personenverkeer binnen de Unie, minstens blijkt dit niet uit de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1, van de Burgerschapsrichtlijn omschrijft de “*begunstigden*” ervan als “*iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of zich bij hem voegen*”. De Burgerschapsrichtlijn voorziet dus volgens het Hof van Justitie van de Europese Unie uitsluitend in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie in de zin van artikel 2, punt 2 van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie in die zin HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 38 en 39, *O. en B.*; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34). Aan deze richtlijn kan dus voor derdelanders die familieleden zijn van een burger van de Unie, geen afgeleid verblijfsrecht worden ontleend in de lidstaat waarvan die burger de nationaliteit bezit (in die zin: HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-457/12, *S. en G.*, punt 34; HvJ (GK) 12 maart 2014, nr. c-456/12, punten 36 en 43).

Waar verzoeker zich als derdelander beroept op de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan, voert hij niet aan en blijkt evenmin uit de stukken in het administratief dossier dat zijn Belgische echtgenote haar recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan België. Het betreft derhalve geen situatie waarop de Burgerschapsrichtlijn van toepassing is, zodat de vraag naar een richtlijnconforme interpretatie van artikel 42quater van de vreemdelingenwet niet aan de orde is (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Voorts moet worden benadrukt dat in de rechtspraak van het Hof van Justitie waarnaar verzoekende partij verwijst (HvJ 8 november 2012, nr. C-40/11) ook wordt gesteld dat het feit dat een derdelander kan worden beschouwd als een familielid van een burger van de Unie in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, op zich niet impliceert dat hij steeds kan

worden beschouwd als “*begunstigde van deze richtlijn*”. De door de verzoeker aangehaalde rechtspraak betreft de uitlegging van de Burgerschapsrichtlijn die niet op zijn situatie van toepassing is. De rechtspraak van het Hof van Justitie inzake situaties waar een burger van de Unie gebruik maakte van zijn recht op vrij verkeer kan in voorliggende zaak niet worden aangewend om te stellen dat verwerende partij de bepalingen van artikel 42*quater*, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet – die de mogelijkheid bieden om een verblijfsrecht te beëindigen van een derdelander die dit verblijfsrecht ingevolge een geregistreerd partnerschap (wettelijke samenwoning) verkreeg – niet vermag toe te passen in een zuiver nationale situatie.

Het is wel zo dat een richtlijnconforme interpretatie van een nationale bepaling wel aan de orde is onder meer wanneer in de situaties, waarvan alle aspecten zich binnen één lidstaat afspelen, is gekozen voor dezelfde aanpak als in het Unierecht (RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Uit de voorbereidende werken bij de wet van 25 april 2007 tot invoering van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet blijkt evenwel dat de wetgever van oordeel was dat het verantwoord is dat het recht op verblijf niet enkel verloren gaat bij ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van het partnerschap, maar ook indien er geen gezamenlijke vestiging meer is (Parl. St. Kamer, nr. 51 2845/001, 54). Hoe de vereiste van gezamenlijke vestiging moet uitgelegd worden blijkt uit p. 52 van voormelde voorbereidende werken waar gesteld wordt dat het moet worden uitgelegd in de zin van de burger begeleiden of zich bij hem voegen. Het gaat daarbij niet om een vereiste van “*permanent samenwonen*” van de betrokkenen. Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Het blijkt ook geenszins dat bij de wijziging van artikel 40 en volgende van de vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet werd gekozen voor dezelfde aanpak voor gezinshereniging van een derdelander met een zogenaamde ‘statische’ Belg als met een andere Unieburger. Integendeel, er is uitdrukkelijk voor gekozen dat die “*Belgen op voet van gelijkheid (worden) geplaatst met de vreemdelingen uit derde landen*” en dat “*de wet bijgevolg strenger zal worden toegepast ten aanzien van Belgen dan ten aanzien van de burgers die de nationaliteit hebben van een lidstaat van de Europese Unie*” (Parl. St. Kamer, nr. 53/0443-18, 150). Bij gebrek aan aanknopingspunt met de bepalingen van het Unierecht is een interpretatie van artikel 42*quater* van de vreemdelingenwet overeenkomstig artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, te dezen niet aan de orde (cf. RvS 17 januari 2017, nr. 237.044). Evenmin blijkt *in casu* dat door de beëindiging van het verblijfsrecht van verzoeker aan zijn Belgische echtgenote het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan haar status van burger van de Unie ontleende rechten.

Verzoeker betwist niet dat er geen gezamenlijke vestiging meer is met zijn echtgenote. Evenmin toont hij aan dat hij nog een gezinscel met haar vormt. Er is *in casu* geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot. Aldus toont verzoeker niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42*quater*, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat hij nog gehuwd was met zijn Belgische echtgenote.

2.1.4. Vervolgens betoogt verzoeker dat hij sedert 2011 gehuwd is en dat hij voor de eerste keer op het adres van zijn vrouw werd ingeschreven op 12 november 2013. Hij betoogt dat hij zich aldus wel degelijk in de uitzonderingssituatie bevindt, zoals bedoeld in artikel 42*quater*, §1, van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent:

“(…)

Wat betreft de uitzonderingsgrond overeenkomstig art. 42 quater, §4, 1°, deze is niet van toepassing. Betrokkene is met mevr. A. J., K. (RR: ...) in het huwelijksbootje gestapt op 21.07.2011. Betrokkene is volgens het Rijksregister slechts kortstondig met mevrouw gezamenlijk gevestigd geweest, echter geheel in illegaal verblijf of in verblijf waar een einde aan diende gesteld te worden. Hiermee kan geen rekening worden gehouden, er kunnen immers geen rechten geput worden uit illegaal verblijf of aan verblijfsaanvragen die allen niet tot een positief resultaat hebben kunnen leiden of uit verblijfsrecht dat werd beëindigd. Er werd op 01.07.2019 een socio-economisch onderzoek ingesteld waarin duidelijk werd gesteld dat het onderzoek werd opgestart omdat er geen gezamenlijke vestiging met referentiepersoon is en zodoende het verblijfsrecht op basis van de gezinshereniging zal worden nagegaan. Het einde van de relatie met de Belgische referentiepersoon wordt nergens door betrokkene of zijn raadsman betwist. Ook blijkt uit de voorgelegde loonfiches dat betrokkene klaarblijkelijk aan het

*interimkantoor heeft doorgegeven uit de echt gescheiden te zijn. Er is geen gezinscel meer, het is redelijk te stellen dat er geen sprake is van een minimum aan relatie tussen betrokkene en zijn echtgenote. Louter dit element rechtvaardigt de beëindiging van betrokkenes verblijfsrecht (arrest RVV 192 871 dd. 29.09.2017: Er is in casu geen sprake meer van een minimum aan relatie tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenote. Aldus toont verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenote en arrest 200 566 RVV dd. 1.03.2018: Overeenkomstig vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten, een daadwerkelijke en effectief beleefde gezinsband, en is samenwoning daartoe niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Uit de bestreden beslissing blijkt dat een gezinscel niet aanvaard wordt en dat wordt vastgesteld dat er geen gezamenlijke vestiging meer is. Verzoekster betwist dit niet. Artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”. De gezinshereniging blijkt achterhaald te zijn gelet de feitelijke scheiding, betrokkene betwist het einde van de relatie niet.
(...)”*

Deze elementen worden niet betwist. In het randnummer [1.3.] van het genoemde arrest nr. 162 725 van 25 februari 2016 werd bovendien reeds vastgesteld dat verzoeker reeds in september 2014 de echtelijke woonplaats had verlaten. Verzoeker brengt thans geen enkel gegeven aan waaruit kan worden afgeleid dat zij inderdaad een jaar gezamenlijk gevestigd in het rijk zouden hebben verbleven. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat hij zich in de uitzonderingsgrond van artikel 42quater, §1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet zou bevinden.

Aldus toont de verzoekende partij niet aan dat haar verblijfsrecht niet mocht worden beëindigd op grond van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4°, van de vreemdelingenwet om de loutere reden dat zij nog gehuwd was met haar Belgische echtgenoot.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting in samenhang gelezen met art. 42quater Vw. Schending van artikel 8 EVRM. Schending van het hoorrecht van artikel 41 Handvest grondrechten EU en als algemeen rechtsbeginsel.

Eerste onderdeel

Voor zover de motivering betrekking heeft op artikel 8 EVRM en het hoorrecht stelt verzoeker het volgende:

Het EHRM stelt dat er sprake is van bescherming conform artikel 8 EVRM wanneer er een voldoende nauwe band is tussen de familieleden (EHRM 12 juli 2001, K. en T. / Finland, § 150).

Afwijken van het recht op familieleven kan enkel omwille van openbare orde of nationale veiligheid. (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka e Kaniki Mitunga / België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim / België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali / Verenigd Koninkrijk, § 67).

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn garanties en zijn niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de relatie tussen verzoeker en referentiepersoon beëindigd is. Er is in casu nog steeds een minimum aan relatie voorhanden.

De beslissing verengt artikel 8 EVRM tot het hebben van familieleden en een amoureuze relatie, terwijl dit artikel een veel ruimer begrip dekt, met name ook andere relaties en in het algemeen het privéleven.

Dat art. 41 van het Handvest als volgt luidt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

. het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,

. het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,, de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden.

3. Eenieder heeft recht op vergoeding door de Gemeenschap van de schade die door haar instellingen of haar personeelsleden in de uitoefening van hun functies is veroorzaakt, overeenkomstig de algemene beginselen die de rechtsstelsels der lidstaten gemeen hebben.

4. Eenieder kan zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen van de Unie wenden en moet ook in die taal antwoord krijgen."

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Dat verzoeker bij het invoeren van een schending van art. 41 van het Handvest dient over te gaan tot de vermelding van de elementen die hadden kunnen leiden tot een andere beslissing.

Verwerende partij stelde op 01.07.2019 verzoeker de vraag stukken over te maken aangaande zijn actuele toestand. Dit schrijven werd aan verzoeker betekend op 05.07.2019. Verzoeker voldeed aan deze vraag door middel van een aangetekend schrijven dd. 05.08.2019. Verwerende partij schendt dan ook duidelijk de hoorplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel door pas op 13.11.2019, in casu vier maanden na het ontvangen van de bijkomende stukken, over te gaan tot het afleveren van de hier bestreden bijlage 21. Verzoeker verwijst hiervoor naar rechtspraak van de RvV, met name RvV 4 september 2017, nr. 191.379 en RvV 3 februari 2016, nr. 161.245.

Verwerende partij kan aldus niet volstaan met louter te verwijzen naar gegevens overgemaakt meer dan vier maanden voor de genomen beslissing. Deze handelswijze beantwoordt niet aan het hoorrecht, dat vereist dat aan verzoeker de kans wordt gegeven om alle actuele elementen te ontwikkelen die betrekking hebben op zijn familie- en privéleven.

In die zin wenst verzoeker te wijzen op zijn tewerkstelling bij G & H. Wanneer verwerende partij een correcte invulling had gegeven aan het hoorrecht van verzoeker, zouden deze bijkomende elementen tot een andere beslissing hebben geleid.

Deze handelswijze schendt zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel.

Tweede onderdeel

Artikel 42quater, §1, 3e alinea Vw. bepaalt het volgende:

*"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.
(...)"*

Artikel 42quater, §4, laatste lid en §5 Vw.:

"(...)

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. "

Op 01.07.2019 werd verzoeker uitgenodigd documenten bij te brengen om verwerende partij toe te laten te handelen overeenkomstig artikel 42quater, §1,3e al. Vw. en waaruit blijkt dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden bedoeld in artikel 42quater, §5 Vw..

Verzoeker maakte de volgende documenten over aan verwerende partij:

- Werkpostfiche, contracten uitzendarbeid via Adecco en loonbrieven, verzoek om gezondheidstoezicht over de werknemers dd. 05.01,2018.*
- Whatsappbericht van G. inzake het bedrijf T. S NV*
- Attest dd. 05.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van het OCMW*
- Verklaringen op eer van kennissen dat zij betrokkene ondersteunen in zijn levensonderhoud op een niet- structurele manier.*
- AI met geldigheid tot 23.05.2018*

Verwerende partij heeft geen waarde gehecht aan de door verzoeker voorgelegde documenten, in het bijzonder aan de verklaringen op eer van kennissen nu zij stelt dat het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer niet uitgesloten kan worden. Verwerende partij kan niet stellen dat deze verklaringen inhoudelijk niet mee in overweging genomen kunnen worden omwille van "het gesolliciteerd karakter" ervan. Verwerende partij kan niet, zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden, een structureel gebrek in haar organisatie aanwenden ten koste van verzoeker, die op vraag van verwerende partij de moeite nam verschillende stukken over te maken. Dit volgt tevens uit het arrest dd. 12.03.2016, nr. 165.555 van de RvV.

In ieder geval heeft verwerende partij de voorgelegde stukken en de waarde ervan niet juist beoordeeld.

Uit bovenstaande blijkt derhalve dat verzoeker in het afgelopen jaar dat hij zich legaal in het Belgische Rijk bevindt, de nodige inspanningen levert teneinde zich te integreren in onze samenleving en tevens dat hij hier vooralsnog in slaagt.

Uit bovenstaande blijkt tevens dat verzoeker ondertussen reeds bijna acht jaar in België verblijft, waarvan een aanzienlijk deel in procedure. In tegenstelling tot wat verweerder beweert, heeft verzoeker reeds verschillende malen over legaal verblijf op het Belgisch grondgebied beschikt en heeft hij zich in al die jaren volledig geïntegreerd in de Belgische maatschappij. Alsook heeft verzoeker al zijn economische en sociale belangen duidelijk in België gevestigd.

Er dient dan ook te worden besloten dat verwerende partij niet op een correcte wijze en met de vereiste zorgvuldigheid is overgegaan tot beoordeling van de feiten met betrekking tot zijn sociale en culturele integratie.

Nochtans dient verwerende partij te voldoen aan haar materiële motiveringsplicht. Dit houdt in dat de motivering draagkrachtig dient te zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen. De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te

worden (R.v.St., nr. 22.896 van 01.02.1983; R.v.St, nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., nr. 43.852 van 12.08.1993 en R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Dat verwerende partij vervolgens het zorgvuldigheidsbeginsel in acht dient te nemen, hetgeen inhoudt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient gestoeld te zijn op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt tevens in dat de overheid zich vergewist van de situatie waarin verzoeker zich bevindt en zich hieromtrent afdoende informeert. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan een bestuur dus de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St. nr. 154.954, 14 februari 2006; R.v.St. nr. 167.411, 2 februari 2007).

Uit de bestreden beslissing kan niet blijken dat verwerende partij haar beslissing tot het intrekken van het verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker op een afdoende wijze heeft behandeld en gestoeld heeft op een correcte feitenvinding.

Conform artikel 42quater, §4, laatste lid van de vreemdelingenwet diende verzoeker vervolgens aan te tonen een "werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voornoemde voldoet."

Wat dit aspect betreft heeft verzoeker niet de kans gekregen de stukken betreffende zijn actuele tewerkstelling over te maken. Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hoger uiteengezet werd onder het eerste onderdeel, afdeling hoorrecht. Verwerende partij heeft deze actuele situatie aldus geenszins correct kunnen beoordelen in het licht van artikel 42quater, §4, laatste lid Vw. nu de bestreden beslissing dateert van 13.11.2019 en het uitgeoefende "hoorrecht" van 05.07.2019.

Het middel is gegrond en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

Conclusie

Verwerende partij geeft in haar motivering van de bestreden beslissing geen enkele blijk rekening te hebben gehouden met de concrete omstandigheden van de voorliggende situatie. Vooreerst stelt zij beroep te kunnen doen op artikel 42quater §1, 4° van de vreemdelingenwet, daar waar zij dit enkel kan op grond van een verkeerde interpretatie van de zinsnede "of er is geen gezamenlijke vestiging meer". Ten tweede negeert zij vakkundig de toepasselijkheid van artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet, waardoor duidelijk wordt dat zij haar beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft genomen.

Dergelijke motivering voldoet niet aan plicht tot omzichtigheid die op de staat rust, zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel.

Derhalve is de bestreden beslissing in strijd met artikel 42quater §4, 1° van de vreemdelingenwet.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat verwerende partij niet alle feitelijke elementen uit het dossier in rekening heeft gebracht, getuigt van een zeer onzorgvuldige behandeling van voorliggend dossier. Bovendien heeft verwerende partij de bestreden beslissing onvoldoende materieel gemotiveerd.

De beslissing is niet proportioneel, niet zorgvuldig en schendt het redelijkheidsbeginsel.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigt te worden."

2.2.2. Uit artikel 42quater, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet volgt dat de verwerende partij bij het beëindigen van het verblijf rekening moet houden met de duur van het verblijf van de verzoekende partij in het Rijk, haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin de verzoekende partij bindingen heeft met haar land van herkomst. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 juli 2019 kennis heeft genomen van een brief van de gemachtigde van de minister, waarin hem werd medegedeeld:

“Uit het administratieve dossier blijkt dat u geen gezamenlijke vestiging meer heeft met de in functie van wie u verblijfsrecht heeft verkregen. Om na te gaan of u desondanks het verblijfsrecht kan verderzetten, wordt u verzocht, in het kader van artikel 42quater, §5 van de wet van 15.12.1980, nieuwe bewijsdocumenten ver te maken betreffende uw huidige situatie. Deze stukken zullen ten gronde worden onderzocht en getoetst worden aan de voorwaarden van deze wet om na te kijken of u het verblijfsrecht al dan niet kan verderzetten.”

De bestreden beslissing vermeldt dat verzoeker hierop de volgende stukken heeft voorgelegd:

“- Werkpostfiche, contracten uitzendarbeid via Adecco en loonbrieven, verzoek om gezondheidstoezicht over de werknemers dd. 05.01.2018.

- Whatsappbericht van een zekere G. Van wie en voor wie dit bericht bestemd is, is niet duidelijk. Voor zover dit bericht wel degelijk voor betrokkene bestemd was en gaat over het bedrijf (T. S NV) waarbij hij via Adecco is/was tewerkgesteld, dient opgemerkt te worden dat dit enkel aantoon dat betrokkene in het bedrijf werkt/heeft gewerkt. Wat er verder uit zou moeten blijken is niet duidelijk.

- Attest dd. 05.07.2019 waaruit blijkt dat betrokkene niet ten laste valt van het OCMW

- Verklaringen op eer van kennissen dat zij betrokkene ondersteunen in zijn levensonderhoud op een nietstructurele manier.

- AI met geldigheid tot 23.05.2018

- Brief advocaat dd. 02.08.2019 waarin betrokkene raadsman stelt dat betrokkene voldoet aan de uitzonderingsvoorwaarden uit art. 42quater §4 van de vreemdelingenwet. Echter wordt er enkel aangetoond dat hij in staat is een loon te verwerven, hij wanneer nodig financieel en materieel ondersteund wordt en niet ten laste valt van het OCMW. Echter, over de loutere gezinshereniging zelf wordt niet gerept. Het einde van de relatie wordt nergens ontkend. Ook is er nergens sprake van minderjarige kinderen van betrokkene.”

Verzoeker voert in het middel *in concreto* echter aan dat de verwerende partij vier maanden heeft gewacht na dit verzoek en dat de bestreden beslissing pas 13 november 2019 werd genomen. Hij voert daarbij aan dat aldus een beslissing werd genomen, zonder dat hij werd gehoord, met betrekking tot zijn meest actuele situatie. Hij voert aan dat hij daarbij had kunnen wijzen op zijn tewerkstelling bij “G&H”.

De Raad merkt vooreerst op dat de bestreden beslissing reeds rekening houdt met het feit dat verzoeker interim-arbeid verricht. Verzoeker zet echter niet uiteen waarom het feit dat hij kort voor de bestreden beslissing een nieuwe tewerkstelling zou hebben gevonden, *in casu* een element vormt dat had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Verzoeker geeft ook geen enkele verdere uitleg met betrekking tot deze tewerkstelling, legt er geen stuk van bij, noch biedt hij enige verklaring waarom hij dit element alsnog niet voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij ter kennis had kunnen brengen. Verzoeker beperkt zich in wezen tot een loutere verklaring.

2.2.3. In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat geen waarde werd gehecht aan de door hem voorgelegde documenten en dat deze ten onrechte werden afgewezen omwille van het vermeende gesolliciteerd karakter ervan.

In de bestreden beslissing staat hieromtrent gemotiveerd:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42 quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat betrokkene geen enkel bewijsstuk voorlegde waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan. Verder toont betrokkene aan tewerkgesteld te zijn. Echter, het hebben van een job is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een intrekking van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien, indien de wetgever (in deze Europa, die ten grondslag ligt aan de uitzonderingen zoals opgesomd in art. 42quater §4 van de wet van 15.12.1980 door middel van richtlijn 2003/38) vond dat tewerkstelling volstond als reden om het verblijfsrecht verder te zetten, ondanks de beëindigde gezinshereniging, zouden de voorwaarden zoals omschreven in artikel 42quater, §4 niet zijn opgenomen. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat hij ook in zijn land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan zijn opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan. Betrokkene is ook nog voldoende jong om terug te reizen en de draad in het land van herkomst

opnieuw op te pikken of er een nieuw leven te starten. De duur van zijn legaal verblijf in België is nog erg kort (betrokkene heeft immers pas verblijfsrecht sinds 24.12.2018, bijlage 19ter) waardoor mag aangenomen worden dat betrokkene nog voldoende verbondenheid voelt met het land van herkomst. Betrokkene verblijft sinds 2013 in België en dit voor het merendeel van de navolgende jaren in illegaliteit. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat er rechten zouden kunnen geput worden uit illegaal verblijf. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat uit de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging die tot het huidige verblijfsrecht heeft geleid, enige sociale of culturele integratie zou moeten blijken dat het nemen van deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Betrokkene legt hieromtrent in elk geval geen documenten voor. Wel zou kunnen gesteld worden dat betrokkene een sociaal netwerk / kennissenkring heeft opgebouwd in België, gelet hij wanneer nodig (im)materieel ondersteund zou worden volgens de aan het dossier toegevoegde verklaringen op eer. Het gesolliciteerd karakter van verklaringen op eer kunnen niet worden uitgesloten, dus inhoudelijk kunnen deze verklaringen niet mee in overweging worden genomen. Echter blijkt er wel uit dat betrokkene wel degelijk mensen in het Rijk heeft leren kennen, net zoals dit blijkt uit het Whatsapp-bericht, voor zover dit bericht aan hem werd verstuurd. Echter, het hebben van kennissen kan het nemen van deze beslissing niet in de weg staan. Betrokkene kan indien gewenst met hen contacten onderhouden via de huidige moderne communicatiemogelijkheden. Betrokkene toont niet aan dat hij op een bijzondere manier reeds geïntegreerd is in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, noch kan dit blijken uit het dossier. Het is dan ook redelijk te concluderen dat de mate van integratie in België zeker niet kan opwegen ten opzichte van die in het land van herkomst. Hij is immers opgegroeid in het land van herkomst of origine en heeft er – zelfs als het illegaal verblijf in België in rekening wordt gebracht en in het voordeel van betrokkene dus gerekend zou moeten worden – 35 jaar verbleven, tegenover slechts 6 jaar in België.

Tot slot voor wat het gezinsleven betreft, moet worden vastgesteld dat de relatie met referentiepersoon beëindigd is. Er is dus geen sprake meer van een familiale cel, dit wordt ook nergens door betrokkene betwist. Voorts is er nergens in het dossier enige blijk van een nieuwe relatie die betrokkene zou hebben aangeknoopt noch van gemeenschappelijke minderjarige kinderen.

Het is redelijk te concluderen dat de voorgelegde documenten niet aantonen dat betrokkene op een bijzondere manier is geïntegreerd in België of grote moeite doet om geïntegreerd te geraken, in die mate dat het een intrekking van het verblijf in de weg zou kunnen staan. Er zijn voorts geen tegenindicaties in het dossier terug te vinden die een terugkeer naar het land van herkomst of origine verhinderen.”

De Raad merkt op dat er wel degelijk een inhoudelijk beoordeling wordt gemaakt van de door verzoeker voorgebrachte elementen. Met betrekking tot de “gesolliciteerde” verklaringen, is de motivering noch onjuist, noch kennelijk onredelijk. Het gaat wel degelijk om eenzijdige verklaringen die niet kunnen worden getoetst.

Waar verzoeker aanvoert dat hij reeds acht jaar in België verblijft, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat verzoeker slechts een recht op verblijf had sinds 24 december 2018. De Raad stelt inderdaad vast dat verzoekers vroegere verblijf reeds werd beëindigd op 16 april 2015 en dat hij een bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing kon dan ook terecht vaststellen dat verzoeker geen aanspraak kan maken op een vroeger verblijf. Waar hij nogmaals aanvoert dat hij niet de kans kreeg zijn actuele tewerkstelling over te maken, werd hoger reeds aangestipt dat verzoeker niet aanduidt waarom hij dit niet alsnog aan de verwerende partij had kunnen overmaken. Verzoeker wist immers dat een beëindigingsbeslissing werd overwogen. Bovendien werd in de bestreden beslissing rekening gehouden met het feit dat verzoeker werkt, maar werd geoordeeld dat dit geen bewijs van integratie vormt dat een beëindigingsbeslissing in de weg staat. Verzoeker toont niet aan waarom zijn nieuwe tewerkstelling dan wel een hinderpaal zou zijn.

Verder uit verzoeker in het middel vooral zijn ongenoegen en afkeuring van de bestreden beslissing; hij voert daarmee echter geen concrete grieven aan waaruit kan blijken dat de door hem aangehaalde rechtsregels werden geschonden.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT